

Hồi 242

Mặt lộ hào hùng

Lưu Dự nấp ở trong một đám loạn thạch trên bờ bắc Hoài Thủy thần thờ nhìn dòng sông cuộn cuộn trôi về phía đông. Chiếc quan thuyền mang theo Vương Đạm Chân hẳn đã tới Sào Hồ, mỗi khắc trôi đi, nòng lại gần Giang Lăng hơn một ít. Ài! cơ hồ gã có thể hình dung ra khuôn mặt hung dữ của Hoàn Huyền, vậy là Vương Đạm Chân sẽ biến thành món đồ chơi trong tay y, để cho y lăng nhục đủ kiểu, thành đối tượng để y phát tiết oán khí vì bị cao môn Kiến Khang căm ghét.

Nghĩ đến đây con tim đau đớn như dao cắt, phần hận điên cuồng.

Nhưng phải kềm chế bản thân, một mình kiên trì hành động, hy vọng sự cô đơn sẽ khiến gã hồi phục lại, ít nhất là bề ngoài lãnh tĩnh, tuy nhiên gã cũng hiểu rõ bản thân vĩnh viễn sẽ không thể như xưa được nữa.

Mọi việc vẫn phải tiếp tục, gã cũng phải tiếp tục kiên trì từng bước một tiến về phía mục tiêu tối hậu, cho đến khi đánh bại từng kẻ địch.

Nếu không có việc gì để làm, e là gã sẽ phát điên mất. Bây giờ chuyện càng nguy hiểm gã càng hứng thú, chỉ có trong những thời khắc sinh tử gã mới có thể tập trung tinh thần, quên hết những đớn đau tuyệt vọng.

Kinh Châu quân đã tới địa điểm tập kết kiến lập doanh trại, có thể suy đoán là bọn họ không có ý định vượt sông tấn công Tân Nương hà, bởi vì trong cánh rừng bọn họ đóng quân có giấu đến hơn bảy chục cỗ máy bắn đá. Ở khu vực này chỉ có Lưu Lao Chi và Hà Khiêm là có thể cung ứng vũ khí hạng nặng như vậy cho họ. Đương nhiên sẽ không phải là Hà Khiêm, Lưu Lao Chi là đáng ngờ nhất. Nếu mục tiêu của Kinh Châu quân là Tân Nương hà thì máy bắn đá hẳn phải giấu sẵn bên đối ngạn để khỏi mất công vận chuyển qua sông.

Lưu Dự phóng xuống sông lặn qua bờ bên kia, vẫn chưa đến lúc trở về Tân Nương hà, gã còn muốn điều tra hành tung thuyền đội của Lương Hồ bang, đại thể thì gã cũng đã đoán ra nơi Lương Hồ bang cất giấu thuyền bè. Ai có thể thông thuộc địa hình vùng này hơn vị thám tử hàng đầu của Bắc Phủ binh nữa chứ.

o0o

Vương Quốc Bảo lòng dạ rối bời thúc ngựa tiến vào Lang Nha vương phủ, chưa bao giờ tới vương phủ mà hấn cảm thấy yếu đuối như lần này, đến mức còn sợ phải gặp mặt Tư mã Đạo Tử.

Lần này hao binh tổn tướng trở về, lại còn bị Di Lạc giáo đồ phát rồ đốt cháy rụi mất hơn mười chiến thuyền quý giá, thật không biết phải ăn nói thế nào với Tư mã Đạo Tử.

Vốn dĩ Biên Hoang chiến dịch lần này Vương Quốc Bảo hơn hẳn Lưu Dự về cơ hội thành công, ngờ đâu tối hậu công phu không thể viên mãn, đành phải bỏ lại hết thành quả ôm hận trở về với bộ dạng thê thảm, sứt đầu mẻ trán.

Trong đời hấn uất ức nhất là Tạ An trọng dụng Tạ Huyền mà không thêm nhìn ngó gì đến hấn, bất luận xuất thân hay tài năng, có gì hấn không bằng được Tạ Huyền chứ, ít nhất cũng có thể làm phó cho Tạ Huyền, như vậy thì bây giờ Bắc Phủ binh đã lọt vào tay hấn.

Trước đây hấn chỉ oán hận trong lòng, nhưng khi Tạ An chọn Lưu Dự làm người kế thừa Tạ Huyền thì oán khí đã biến thành cừ thù, vì vậy hấn thiên phương bách kế dồn Lưu Dự vào đất chết, tiếc thay trời già trêu người lại đẩy chính bản thân hấn vào hoàn cảnh này.

“Vương Quốc Bảo đại nhân tới!”

Người trông cửa báo vào trong.

Có tiếng Tư mã Đạo Tử từ thư trai vọng ra: “Mời Vương đại nhân tiến vào”.

Vương Quốc Bảo rất ngạc nhiên, Tư mã Đạo Tử ngữ điệu ôn hòa không khác gì ngày thường, chẳng lẽ y không hề trách tội hấn gì sao? Chuyện đã đến thế này đâu còn nghĩ gì nhiều được nữa, đành mặt dạn mày dày tiến vào.

Tư mã Đạo Tử ngồi trên một chiếc trường kỷ đang vui đùa phê duyệt văn thư các bộ trình lên, không ngẩng đầu nói: “Quốc Bảo ngồi xuống!”.

Vương Quốc Bảo thi lễ xong nghiêng người quỳ xuống, cúi đầu lo lắng chờ bị xử lý.

Hấn biết Tư mã Đạo Tử tuyệt không dễ ứng phó, xem chừng lần này chẳng những mình phải nộp ra vô khối tiền tài, chưa chừng chức quan này cũng không giữ được nữa.

“Cầm lấy!”.

Vương Quốc Bảo đưa hai tay tiếp lấy bản tấu chương từ tay Tư mã Đạo Tử quăng ra, hoang mang không biết làm gì.

Tư mã Đạo Tử vẫn bận bịu với đám công văn, không thềm liếc mắt nhìn hấn, lạnh lùng nói: “Xem đi”.

Vương Quốc Bảo mở thư đọc kỹ, thì ra là tấu biểu do Vương Cung đứng tên, bao gồm cả Hoàn Huyền, Ân Trọng Kham, Lưu Lao Chi hơn chục vị trọng thần trấn thủ ở cõi ngoài dâng lên tân hoàng kể ra mấy tội trạng của mình, những gì câu kết yêu nhân Tiều Dao giáo và Di Lạc giáo, nhiễu loạn triều chính các kiểu các loại, lại tuyên bố sẽ phát binh đánh dẹp mình, không thấy phản đối Tư mã Đạo Tử câu nào. Coi xong Vương Quốc Bảo hoảng sợ toát mồ hôi đầy mình, vội cúi đầu nói: “Vương gia biết rằng Quốc Bảo hoàn toàn trung thành với ngài, mọi chuyện đều làm vì ngài cả”.

Tư mã Đạo Tử rút cuộc cũng quay sang nhìn hấn, dịu giọng nói: “Quốc Bảo không cần lo lắng, nếu bốn vương đế người bị người ta làm thịt thì còn mặt mũi nào ở Kiến Khang này nữa? Mau ngồi dậy! Ta còn có việc quan trọng thương nghị với người!”.

Vương Quốc Bảo hết sức ngạc nhiên, trong hoàn cảnh này mà Tư mã Đạo Tử không bỏ xe giữ tướng, chẳng lẽ đúng như ông ta nói, bức tấu thư này ngược lại lại trở thành bùa hộ mệnh của hấn, Tư mã Đạo Tử vì thể diện mà phải toàn lực bảo vệ hấn?

Vừa mừng vừa sợ, Vương Quốc Bảo ngồi thẳng dậy nói: “Có chuyện gì chỉ cần vương gia sai bảo, Vương Quốc Bảo xin tận lực, đến chết không thôi”.

Tư mã Đạo Tử ngưng thần nhìn hấn, khoé miệng hơi cười nói: “Ta muốn người nắm lấy Bắc Phủ binh trong tay, nhận chức đại thống lĩnh Bắc Phủ binh”.

Vương Quốc Bảo giật bắn mình, không thể tin được thất thanh nói: “Cái gì?”.

Nét cười trên mặt Tư mã Đạo Tử lan tỏa thành vẻ mặt rạng rỡ, ung dung nói: “Quốc Bảo người thân là con rể yêu của Tạ An, lại là người được bốn vương tin tưởng, ai có tư cách hơn người đảm đương Bắc Phủ binh thống lĩnh chứ?”.

Vương Quốc Bảo vẫn không dám tin vào hạnh vận của mình, giấc mộng bao lâu nay lại hóa thành sự thật đúng vào thời khắc thất vọng nhất, phải chăng cái đó kêu bằng bất cực thái lại?

Nói: “Nhưng mà...”.

Tư mã Đạo Tử ngắt lời: “Còn do dự gì nữa? Hiện giờ là cơ hội trời cho ngàn năm một thuở để giành lấy Bắc Phủ binh”.

Vương Quốc Bảo rất muốn hỏi ý cơ hội nằm ở đâu, tuy nhiên nỗi lo lắng đã sớm bị niềm vui sướng như điên cuồng che lấp, nói: “Mọi sự xin nghe vương gia chỉ thị”.

Tư mã Đạo Tử thông thả nói: “Hiện tại Bắc Phủ binh đã bị phân liệt thành hai đại hệ phái, một do Lưu Lao Chi cầm đầu đứng về phe Vương Cung, coi chúng ta là kẻ địch;

một phe nữa do Hà Khiêm lãnh đạo, bề ngoài thì tỏ ra trung thành với ta, sự thực chỉ muốn mượn tay chúng ta đối kháng với Lưu Lao Chi, một khi để Hà Khiêm ngồi lên ghế thống lĩnh sẽ giống như Tạ Huyền nắm được lực lượng rồi tự coi mình là to, uy hiếp triều đình. Vì thế ta phải thu xếp để hoàn toàn khống chế Bắc Phủ binh, tránh để xảy ra mỗi họa gan ruột này”.

Vương Quốc Bảo vẫn lơ mơ nói: “Vậy tôi...”.

Tứ mã Đạo Tử lại ngắt lời hắn: “Hà Khiêm phụng mệnh ta triệu đến hộ giá, đêm nay sẽ tới Kiến Khang. Do sự việc xảy ra gấp gáp, y sẽ dẫn theo thân binh đến trước, đại quân lần lượt theo sau, chỉ cần người phục kích giết chết Hà Khiêm trên Đại Giang trước khi tới nơi, bọn ta sẽ không những có thể tiếp thu bộ đội của y, mà còn có thể giá họa cho Lưu Lao Chi, khiến Bắc Phủ binh thêm chia rẽ. Đợi sau khi thu thập Lưu Lao Chi rồi người có thể danh chính ngôn thuận ngồi lên ghế Bắc Phủ binh đại thống lĩnh”.

Vương Quốc Bảo mừng rỡ nói: “Vương gia yên tâm, Quốc Bảo sẽ hoàn thành mỹ mãn việc này, không để vương gia thất vọng”.

Tứ mã Đạo Tử suy nghĩ kỹ càng, đoạn chậm rãi: “Lần này đi theo Hà Khiêm chỉ có ba chiến thuyền Bắc Phủ với một ngàn quân, tuy đều là chiến sĩ kiêu dũng nhưng chỉ cần người xuất thủ bất ngờ là có thể hoàn thành nhiệm vụ, người không được đề cập đến ta trước mặt bất kỳ người nào, phải dùng toàn người của người. Sau khi người điều động xong nhân thủ và chiến thuyền, ta sẽ nói cho người rõ tình hình chuyển đi này của Hà Khiêm. Nhớ kỹ! Ta cần Hà Khiêm còn toàn thân, chuyện này không được sơ suất, nếu không người sẽ phải mang đầu giao cho bốn vương đấy. Đi đi!”.

Một cảm giác hưng phấn khó nói thành lời thoáng hiện trong đầu Vương Quốc Bảo, thậm chí cuối cùng cơ hội suốt đời mong chờ cũng đến tay.

o0o

Yến Phi và Đồ Phụng Tam sánh vai nhau bước trên con đường đất lầy lội giữa đám nhà cửa thưa thớt, xung quanh hơn chục căn nhà đều giành cho Hoang nhân bị thương hoặc bị bệnh. Tuy tình hình hết sức khó khăn, bọn họ vẫn được chăm sóc đầy đủ.

Đồ Phụng Tam hỏi: “Người không cùng Lưu soái đi Quảng Lăng sao? Vì sao lại phát hiện Kinh Châu quân ở phụ cận Dự Châu?”.

Yến Phi biết khó giấu, thần nhiên đáp: “Vì Lưu Dụ có chuyện riêng ta không tiện nói ra, Đồ huynh có thể trực tiếp hỏi gã”.

Đồ Phụng Tam hoan hỉ cười: “Rõ rồi! Coi như ta chưa hỏi gì, đương nhiên ta cũng sẽ không gây khó cho Lưu soái”.

Yến Phi thấy y hiểu đời như vậy càng tăng hảo cảm, hỏi: “Rốt cuộc người đưa ta đến đây làm gì?”.

Đồ Phụng Tam dừng lại trước một căn nhà nhỏ cửa đóng chặt, bên ngoài có hai chiến sĩ Khương tộc đứng canh, tình hình có vẻ kỳ lạ.

Đồ Phụng Tam hỏi hai người đứng gác: “Thế nào rồi?”.

Hai Khương nhân vội hành lễ, một người râu rĩ nói: “Vẫn không khá gì hơn”.

Đồ Phụng Tam nặng nề hít một hơi thở, ra hiệu cho hai người mở cửa.

Yến Phi đoán có chuyện không hay gì, tiến vào phòng, đưa mắt nhìn, lập tức biến sắc mặt.

Trong phòng chỉ có một bàn, một giường và vài cái ghế, một người ngồi bên bàn, mục quang ngốc dại, ngơ ngàng nhìn ra cửa nhưng lại như hoàn toàn không trông thấy bọn họ.

Thì ra là Hô Lôi Phương.

Với võ công của gã, vì sao biến thành như vậy?

Đồ Phụng Tam vào trước chào hỏi: “Hô Lôi đương gia khỏe chứ?”.

Hô Lôi Phương không phản ứng gì.

Yến Phi theo Đồ Phụng Tam ngồi xuống đối diện, lòng đau xót nói: “Xảy ra chuyện gì?”.

Đồ Phụng Tam lắc đầu đáp: “Không ai biết, đám người Mộ Dung Chiến trên đường Nam lai gặp gã đã như thế rồi, không biết gì cả, việc gì cũng phải có người khác làm cho. Ài!”.

Yến Phi nhìn sâu vào cặp mắt lạc thần, ánh mắt tán loạn của Hô Lôi Phương, nhíu mày: “Đây là một loại thủ pháp cấm chế huyết đạo chăng?”.

Đồ Phụng Tam gượng cười: “Xem ra không giống, Trình công là một bậc đại sư phụ về điểm huyết và y đạo vẫn không làm gì được, ta đã nghĩ rằng bằng linh cơ của người khả dĩ có chút biện pháp gì”.

Yến Phi ủ rũ nói: “Có lúc ta hy vọng mình biến thành thần tiên, đáng tiếc sự thực lại không phải như thế. Úi!”.

Đồ Phụng Tam nhìn sang, chỉ thấy Yến Phi đột nhiên nhắm mắt, rồi lại mở mắt, nhãn thần lộ vẻ kỳ dị, sau đó di chuyển ra phía sau Hô Lôi Phương áp chưởng vào hai bên huyệt Nhĩ cổ của gã. Đồ Phụng Tam nghênh đón ánh mắt lấp lánh của Yến Phi, vui mừng hỏi: “Có phát hiện mới gì phải không?”.

Yến Phi lại nhắm mắt, một lát sau mới mở ra, nói: “Gã bị Ni Huệ Huy và Trúc Pháp Khánh liên thủ thi triển tà thuật”.

Đồ Phụng Tam ngạc nhiên: “Không thể thế được! Bọn họ thi thuật với gã vào lúc nào được, Diêu Hưng sao chịu để họ đối đãi như vậy với tộc nhân của mình. Dù bất mãn Hô Lôi Phương thì giết gã đi còn hơn, cần gì phải vẽ rắn thêm chân?”.

Yến Phi nói: “Bên trong hẳn còn có chỗ bọn ta không hiểu rõ. Vừa rồi ta nhìn gã, trong đầu chợt hiện dị tượng, nhìn thấy hai cặp mắt và một đôi hoa tai ngọc, nhãn thần Trúc Pháp Khánh ta nhất định nhìn không lầm, đôi mắt kia hẳn phải là của Ni Huệ Huy, mục thích dùng hoa tai ngọc để thi triển tà pháp, chắc chắn đó là mục”.

Đồ Phụng Tam định thần nhìn chàng, thở hắt ra nói: “Ít ra người cũng có thể coi như một nửa thần tiên, có phương pháp giải khai tà thuật cho Hô Lôi đương gia không? Không chừng có thể khám phá bí mật gì đó từ chỗ gã ta. Bọn chúng liên thủ thi thuật với hẳn, rõ ràng muốn khai thác điều gì đây”.

Lại buồn bã nói: “Dù có biết thì sự cũng đã rồi, bởi vì bọn họ đã hỏi được những điều muốn hỏi rồi”.

Yến Phi nói: “Cái đó rất khó nói, theo tính toán thời gian, sau khi Trúc Pháp Khánh hỏi được Hô Lôi Phương rồi khả năng chưa có thời gian báo lại cho Diêu Hưng, hoặc giả cũng không muốn Diêu Hưng biết, sau đó lại phải gấp rút đuổi theo truy sát ta. Theo ta đoán, cái chết của Trúc Pháp Khánh đã tự động giải trừ một phần cấm chế tinh thần, khiến Hô Lôi Phương hồi phục được một phần, thừa cơ đào tẩu, ngờ đâu chạy mới được nửa đường thì không chịu được nữa, may sao được chúng ta cứu”.

Đồ Phụng Tam hít hà một hơi: “Thế gian thực có dị thuật này sao?”.

Yến Phi đáp: “Thiên hạ không gì là không có, ta đã tự mình trải qua. Tương truyền có con mẹ nó cái gì đấy mê tâm thuật, xem ra chắc là tà thuật Hô Lôi đương gia trúng phải”.

Đồ Phụng Tam nhíu mày: “Người có cách gì giải thuật không?”.

Yến Phi cười khổ lắc đầu: “Căn bản ta không biết bắt tay vào như thế nào, e rằng phải tìm được cao nhân của Phật môn hay Đạo môn mới có biện pháp”.

Đồ Phụng Tam thở dài: “Nước xa không cứu được lửa gần, chúng ta bây giờ tự lo cho mình còn chưa xong, làm sao phân thân đi tìm người giúp đỡ đây? Lại sợ nhất tìm thấy mà cũng không được việc gì”.

Yến Phi ngạc nhiên: “Chẳng phải người đã sắp đặt đầu ra đấy rồi sao? Vì sao bây giờ lại có vẻ không tin tưởng gì hết thế?”.

Đồ Phụng Tam gượng cười: “Nếu làm chủ soái mà ai cũng mặt ủ mày chau, không làm bộ phận chấn thì làm sao kích động nhân tâm. Đối với trận chiến với Kinh Châu và Lương Hồ liên quân, chúng ta có bảy tám thành thắng lợi, nhưng đối với phản công Biên Hoang Tập ta lại không nắm vững lấy nửa phân. Vấn đề ở chỗ địch nhân được cung ứng liên miên bất tuyệt, bọn ta thì phải trông vào Khổng Tĩnh và Phật môn cung cấp, một khi bị Lưu Lao Chi phong tỏa Hoài Thủy, cắt đứt tiếp tế, trận này sẽ đánh thế nào đây?”.

Yến Phi đáp: “Chúng ta cũng có thể cắt đường tiếp lương của địch ở phía Bắc, cướp lấy binh khí và lương thảo của chúng”.

Đồ Phụng Tam nói: “Đối thủ của ta là Mộ Dung Thùy và Diêu Trường, bọn họ làm sao không có thủ đoạn đề phòng về phương diện này, chỉ cần ở khu vực Dĩnh Thủy tại Biên Hoang Tập chúng xây dựng nhiều doanh lũy, trinh sát tứ phía, là dễ dàng kéo đến phản kích khi ta tấn công lương thuyền. Với thực lực của họ, bảo vệ một đoạn đường tải lương hơn trăm dặm không phải là khó”.

Yến Phi nhắc song thủ vẫn áp vào khối Nhĩ cổ huyết của Hô Lôi Phương, nói: “Xem ra phải giết chết Ni Huệ Huy mới có thể giải khai được yêu thuật cho Hô Lôi đương gia”.

Đồ Phụng Tam nói: “Hiện tại ta lại có chút hâm mộ gã, chẳng cần biết chuyện gì cả”.

Yến Phi thất thanh: “Người sao bi quan thế?”.

Đồ Phụng Tam thản nhiên nói: “Từ lúc biết Lưu Lao Chi coi chúng ta như kẻ địch, ta đã mất đi hy vọng cuối cùng. Tuy nhiên người cứ yên tâm, vì Thiên Thiên tiểu thư, Đồ Phụng Tam ta dù phải chiến tử sa trường cũng vĩnh viễn không lùi”.

Yến Phi giật mình: “Ồ huynh!”.

Đồ Phụng Tam nhìn kỹ đôi mắt ngây dại của Hô Lôi Phương, song mục hiện thần sắc kiên quyết nói: “Chúng ta hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước, nếu buộc phải lấy bí hồ làm căn cứ địa, sẽ bị lộ hình tích như từ tối bước ra sáng, lại phải ứng phó

với địch nhân từ Biên Hoang Tập, Lương Hồ, Kinh Châu tới, khả năng thắng rất ít. Nhưng nếu không đóng ở bí hồ thì làm sao tiếp tế lương thực đây?”.

Yến Phi ngồi xuống bên y, gất đầu: “Thật sự ta không suy nghĩ thấu đáo như huynh, hình thế đúng là vô cùng bất lợi cho ta”.

Đồ Phụng Tam nói: “Lương thực và đồ dùng hàng ngày hay thuốc men hoặc giả không đến nỗi quá gay go, ở miền nam Phật môn thế lực rất mạnh, chùa chiền khắp nơi, đều có điền địa, thêm nữa Khổng Tĩnh phụ trách thu thập và vận tống có thể bảo đảm không thiếu lương thực hàng hóa. Vấn đề lớn nhất là chiến mã và vũ khí, chỉ cần Lưu Lao Chi lệnh một câu, không cần nói xướng binh khí do triều đình quản, ngay cả binh khí xưởng tư doanh cũng không dám bán hàng cho ta nữa. Không có chiến mã, bọn ta mất khả năng di chuyển linh hoạt ở Biên Hoang, binh khí cung tên thiếu hụt thì không thể tác chiến lâu dài, đó mới là điểm chết”.

Yến Phi nói: “Sao không xin Tư mã Đạo Tử giúp đỡ?”.

Đồ Phụng Tam lắc đầu: “Với tính cách Tư mã Đạo Tử, làm gì có lòng tử tế? Y chỉ muốn chúng ta cầm chân thủy quân Lương Hồ trong một giai đoạn mà y đang cần bảo vệ Kiến Khang, năm chiến thuyền và một số lượng binh khí lương thực là giới hạn của y rồi, nếu lại cầu xin y lần nữa sẽ chỉ để lộ ra hư thực của chúng ta mà thôi”.

Yến Phi gượng cười: “Đợi Lưu Dự quay về rồi sẽ nghĩ cách!”.

Đồ Phụng Tam nói: “Gã khả dĩ có biện pháp gì đây? Hiện giờ chiến mã của chúng ta không đến hai ngàn con, tất cả binh khí cung tên chỉ miễn cưỡng ứng phó được một trường đại chiến, trừ phi có thể đoạt hết chiến mã và vũ khí trong tay Kinh Châu quân, tuy nhiên việc ấy trong tình huống hiện thời thì hết sức khó khăn, nếu dự được bọn chúng vượt sông thì lại là chuyện khác”.

Yến Phi hỏi: “Có làm được không?”.

Đồ Phụng Tam nói: “Vậy còn phải xem Hoàn Huyền phái ai đến, nếu là loại vô năng thì chúng ta hoặc giả sẽ có cơ hội. Ài! Người có tin không?”.

Yến Phi không hiểu hỏi: “Tin cái gì?”.

Đồ Phụng Tam gượng gạo cười: “Tin là Hoàn Huyền sẽ phái một phệ vật đến đối phó Đồ Phụng Tam?”.

Yến Phi chỉ biết gượng cười đáp lại.

Hốt nhiên chiến quả huy hoàng chém chết Trúc Pháp Khánh đã tan thành mây khói, chỉ còn lại con đường mịt mù dẫn đến bại vong, máu chốt là ở kẻ phản phúc khôn lường Lưu Lao Chi.

Đồ Phụng Tam đặt tay lên vai Yến Phi, chậm rãi nói từng tiếng một: “Hoang nhân sẽ vĩnh viễn không khuất phục, đúng không?”.

- o O o -